

Arrest

nr. 125 574 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 juni 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2014, om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat W. NGASHI NGASHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die, *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 februari 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 16 oktober 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekster werd op 20 november 2008 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.3. Zij diende op 27 november 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 februari 2009.

1.4. Verzoekster diende op 16 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 17 april 2012. Deze beslissing werd aan verzoekster op 4 mei 2012 ter kennis gebracht. Diezelfde dag werd zij bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 11 juli 2012 werd verzoekster opnieuw bevolen om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten. Verzoekster werd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet op 11 juli 2012 een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies) omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

1.6. Zij diende op 6 augustus 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19 november 2012. De beslissing werd haar ter kennis gebracht op 6 juni 2014.

1.7. Verzoekster diende op 13 december 2013 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 6 juni 2014.

1.8. Verzoekster werd op 6 juni 2014 betrappt op zwartwerk door de politie van Dilbeek (PV. HV.55.LC003264/2014); zij was aan het werk zonder arbeidskaart. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

1.9. Op 6 juni 2014 werd bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan (...) mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.W.

voornaam: J.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artlkel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer zij eeh beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

x 12° indien zij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uifgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 20/11/2008, 04/05/2012, 11/07/2012). Daarnaast kreeg betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15.12.1980 op 31.07.2012 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Bovendien werd betrokkene op 06/06/2014 (PV: HV.55. LC003264/2014) door de politie van Dilbeek geïntercepteerd wegens zwartwerk. Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Betrokkene beroept zich in haar op 06.08.2012 en 13/12/2013 ingediende aanvraag tot verblijf op een "duurzame relatie" met de Belgische onderdaan B., M. (°21.08.1962 te Kinshasa). Tot op heden werd echter geen aanvraag ingediend tot het laten registreren van een wettelijke samenwoning of het afsluiten van een huwelijk. Enkel werd op 12/06/2013 informatie ingewonnen bij de burgerlijke stand van Aalst. Hier werd echter geen verder gevolg aan gegeven. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Ofschoon het recht op privé-, familie- en gezinsleven dient geëerbiedigd overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, geeft een louter feitelijke samenwoning met iemand niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kreeg reeds meermaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten, en kreeg bovendien op 11.07.2012 ook betekening van een inreisverbod voor de Schengenzone van drie jaar in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land Van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan, indien zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, vanuit haar land van herkomst in het kader van een procedure tot gezinshereniging de opheffing vragen van dit vigerende inreisverbod en op een legale manier naar het Rijk terugkomen.

Betrokkene haalt tevens medische redenen aan die een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk zouden maken. De door betrokkene ingediende aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, ingediend op 16.06.2011, werd echter ontvankelijk verklaard en ten gronde onderzocht, maar gaf geen aanleiding tot het toekennen van een recht op verblijf aan betrokkene.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 01.02.2008. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 16.10.2008. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied te verlaten (15 dagen) op 20.11.2008.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 27.11.2008. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10.02.2009. Deze beslissing is op 21.02.2009 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 16.06.2011. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 17.04.2012. Deze beslissing is op 04.05.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Op 11.07.2012 kreeg betrokkene een nieuw bevel betekend om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten). Betrokkene kreeg in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15.12.1980 op 11.07.2012 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 06.08.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19.11.2012. Deze beslissing werd haar betekend op 06/06/2014.

Betrokkene heeft een derde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 13/12/2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06/06/2014. Deze beslissing werd haar betekend op 06/06/2014.

Betrokkene beroept zich in haar op 06.08.2012 en 13/12/2013 ingediend^o aanvraag tot verblijf op een "duurzame relatie" met de Belgische onderdaan B., M. (°21.08.1962 te Kinshasa). Tot op heden werd echter geen aanvraag ingediend tot het laten registreren van een wettelijke samenwoning of het afsluiten van een huwelijk. Enkel werd op 12/06/2013 informatie ingewonnen bij de burgerlijke stand van Aalst. Hier werd echter geen verder volk aan gegeven. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Ofschoon het recht op privé-, familie- en gezinsleven dient geëerbiedigd overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, geeft een louter feitelijke samenwoning met iemand niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kreeg reeds meermaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten, en kreeg bovendien op 11.07.2012 ook betekening van een inreisverbod voor de Schengenzone van drie jaar in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan, indien zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, vanuit haar land van herkomst in het kader van een procedure tot gezinshereniging de opheffing vragen van dit vigerende inreisverbod en op een legale manier naar het Rijk terugkomen.

Betrokkene werd op 06/06/2014 (PV: HV.55.LC003264/2014) door de politie van Dilbeek geïntercepteerd wegens zwartwerk. Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Betrokkene is vandaag opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf, en dit ondanks het van kracht zijnde inreisverbod waar zij het voorwerp van uitmaakt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 20/11/2008, 04/05/2012, 11/07/2012). Daarnaast kreeg betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15.12.1980 op 31.07.2012 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Bovendien werd betrokkene op 06/06/2014 (PV: HV.55.LC003264/2014) door de politie van Dilbeek geïntercepteerd wegens zwartwerk. Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Betrokkene beroept zich in haar op 06.08.2012 ingediende aanvraag tot verblijf op een "duurzame relatie" met de Belgische onderdaan B., M. (°21.08.1962 te Kinshasa). Tot op heden werd echter geen aanvraag ingediend tot het laten registreren van een wettelijke samenwoning of het afsluiten van een huwelijk. Enkel werd op 12/06/2013 informatie ingewonnen bij de burgerlijke stand van Aalst. Hier werd echter geen verder volg aan gegeven. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Ofschoon het recht op privé-, familie- en gezinsleven dient geëerbiedigd overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, geeft een louter feitelijke samenwoning met iemand niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kreeg reeds meermaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten, en kreeg bovendien op 11.07.2012 ook betekening van een inreisverbod voor de Schengenzone van drie jaar in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties naar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan, indien zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, vanuit haar land van herkomst in het kader van een procedure tot gezinshereniging de opheffing vragen van dit vigerende inreisverbod en op een legale manier haar het Rijk terugkomen."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. *In casu* zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift een tweede en een derde middel uiteen ontleend aan de schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen afweging heeft gemaakt van de verschillende belangen ten aanzien van haar gezinsleven. In Congo zou zij geen relaties hebben zoals zij in België heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met artikel 8 van het EVRM. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“Betrokkene beroept zich in haar op 06.08.2012 en 13/12/2013 ingediende aanvraag tot verblijf op een "duurzame relatie" met de Belgische onderdaan B. M.(...). Tot op heden werd echter geen aanvraag ingediend tot het laten registreren van een wettelijke samenwoning of het afsluiten van een huwelijk. Enkel werd op 12/06/2013 informatie ingewonnen bij de burgerlijke stand van Aalst. Hier werd echter geen verder volggang gegeven. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Ofschoon het recht op privé, familie- en gezinsleven dient geëerbiedigd overeenkomstig artikel 8 van het EVRM geeft een louter feitelijke samenwoning met iemand niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kreeg reeds meermaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten, en kreeg bovendien op 11.07.2012 ook betekening van een inreisverbod van de Schengenzone van drie jaar in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan indien zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden vanuit haar land van herkomst in het kader van een procedure tot gezinshereniging de opheffing vragen van het vigerende inreisverbod en op een legale manier naar het Rijk terugkomen. Betrokkene haalt tevens medische redenen aan die een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk zouden maken. De door betrokkene ingediende aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, ingediend op 16.06.2011, werd echter ontvankelijk verklaard en ten grond onderzocht, maar gaf geen aanleiding tot het toekennen van een recht op verblijf aan betrokkene.”

Verzoekster gaat volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing, waarbij wel degelijk werd ingegaan op het door haar aangehaalde gezinsleven. Verzoekster doet geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij betwist niet dat er tot op heden geen aanvraag werd ingediend tot het laten registreren van een wettelijke samenwoning of het afsluiten van een huwelijk. Zij betwist evenmin dat er enkel op 12 juni 2013 informatie werd ingewonnen bij de burgerlijke stand van Aalst en dat daaraan geen verder gevolg werd gegeven.

Verzoekster laat na een uiteenzetting te geven over de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Ze toont het bestaan van een familie- en gezinsleven niet aan en maakt derhalve niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

In casu zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift een vierde middel uiteen ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat haar partner, de heer B. erkend werd als vluchteling in 2002 en genaturaliseerd werd in 2005. Haar partner zou een ex-officier militair zijn en de Congolese autoriteiten zullen niet nalaten om haar, als partner van een gezocht terrorist, op te zoeken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en

met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Verzoeksters asielaanvraag werd definitief afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 oktober 2008. Verzoekster beperkt zich thans tot het aanvoeren van louter hypothetische beweringen, zonder haar vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Het is aan verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*, aangezien verzoekster niet op concrete wijze aantoont dat zij zal vervolgd worden wegens het hebben van een beweerde relatie met de heer B..

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Van de verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM en betoogt dat zij de partner is van een in Congo gezocht terrorist. Haar gezinsleven zou worden geschonden door de bestreden beslissing daar zij gedurende drie jaar van haar partner gescheiden zal worden.

Het nadeel dat door verzoekster wordt opgeworpen, zijnde een scheiding van 3 jaar van haar partner, vloeit niet voort uit de bestreden beslissing, doch wel uit het inreisverbod dat op 11 juli 2012 genomen

werd, waartegen zij geen rechtsmiddel heeft aangewend en dat thans niet het voorwerp uitmaakt van de vordering. Zoals afdoende blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing kan het bestaan van een gezinsleven bovendien niet worden aangenomen. Zelfs indien er sprake zou zijn van een gezinsleven, dan nog toont verzoekster niet aan dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van een gezinsleven elders dan in België. Met haar louter hypothetisch betoog dat zij de partner is van een in Congo bestempelde terrorist en daarom vreest voor haar leven, toont zij een schending van artikel 3 van het EVRM geenszins aan. Zij brengt immers geen enkel begin van bewijs aan.

De verzoekende partij toont niet aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen lijden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. MILOJKOWIC